

L'‘arbre à palabres’ a la xarxa

El ‘arbre à palabres’ en la red

The ‘arbre à palabres’ on the Web

M'explicava l'amic Thierno en un recent viatge a Dakar que a l'Àfrica s'està produint un fenomen generacional que amenaça l'organització social més tradicional del continent negre. Els joves, afectats per l'atur, el pessimisme, el desarrelament i les temptacions de l'emigració a falsos *eldorados*, ja no participen de la vida a la comunitat i s'allunyen dels consells dels més ancians.

En la desesperació, han trobat nous referents en la recerca d'una oportunitat cap a una suposada vida millor, ja sigui a les xarxes socials d'internet o a les pasteres. A mesura que augmenta la connectivitat (aquesta dècada els usuaris d'internet s'han incrementat en

un 1.400% fins als 70 milions, i s'espera que en dos anys la meitat de la població africana, uns 500 milions, tingui telèfon mòbil) molts joves s'instal·len als cibercafès de ciutats frontera com Dakar o Tetuan a l'espera d'establir una relació virtual que els obri la porta a una Europa d'anunci, de la qual molts tornaran desencantats o repatriats a la força. Serà en el pròxim *Walk In* quan parlarem més extensament del drama de l'emigració clandestina.

Thierno es lamentava que aquests joves no mirin cap a l'Àfrica mateixa, a les seves comunitats per forjar-se un futur. En comptes de buscar solucions junts, de reunir-se al voltant de

l'arbre à palabres, com s'ha fet a les societats africanes ancestralment, es perden a la xarxa i trenquen la cadena generacional. L'*arbre à palabres* és, segons la tradició, l'arbre, sovint un baobab, a l'ombra del qual es construeixen els assentaments, i la comunitat s'asseu per discutir sobre la vida en societat.

Lògicament, no es pot culpar els joves africans de voler estar connectats amb el món i potser per això caldria aprofitar la xarxa per trencar aquesta divisòria generacional. Amb en Thierno, director executiu de la Fundació Olympafrica, que ha obert centres d'integració social a través de l'esport i els valors olímpics a 47

Me contaba el amigo Thierno en un reciente viaje a Dakar que en África se está produciendo un fenómeno generacional que amenaza la organización social más tradicional del continente negro. Los jóvenes, afectados por el desempleo, el pesimismo, el desarraigo y las tentaciones de la emigración a falsos *eldorados*, ya no participan de la vida en la comunidad y se alejan de los consejos de los más ancianos.

En la desesperación, han encontrado nuevos referentes en la búsqueda de una oportunidad hacia una supuesta vida mejor, sea en las redes sociales de internet o las pateras. A medida que aumenta la conectividad (en esta década los

usuarios de internet se han incrementado en un 1.400% hasta casi 70 millones, y se espera que en dos años la mitad de la población, unos 500 millones, tenga teléfono móvil) muchos jóvenes se instalan en los cibercafés de ciudades-frontera como Dakar o Tetuán a la espera de establecer una relación virtual que les abra la puerta a una Europa de anuncio, de la que muchos volverán desencantados o repatriados a la fuerza. En el próximo *Walk In* abordaremos el drama de la emigración clandestina.

Thierno se lamentaba de que esos jóvenes no miren hacia África y sus comunidades para forjarse un futuro. En lugar de buscar solucio-

nes juntos, de reunirse alrededor del *arbre à palabres*, como se ha hecho ancestralmente, se pierden en la red y rompen la cadena generacional. El *arbre à palabres* es, según la tradición, a menudo un baobab, a cuya sombra se construyen los asentamientos y la comunidad se sienta para discutir sobre la vida en sociedad.

No se puede culpar a los jóvenes africanos de querer estar conectados con el mundo y tal vez por esto habría que aprovechar la red para romper esa divisoria generacional. Con Thierno, director ejecutivo de la Fundación Olympafrica, que ha abierto centros de integración social a través del deporte y los valores olímpicos en 47

On a recent trip to Dakar, my friend Thierno told me that there is a generational phenomenon in Africa that is threatening the continent's most deeply rooted social organisation. Besieged by unemployment, pessimism and the temptations of emigration to false El Dorados, young people no longer participate in community life and are fleeing from the advice of their elders.

In their desperation, they have found new referents in their quest for an opportunity for a supposedly better life, either on the social networks on the Internet or in the *patera* boats. As connectivity rises (in the last decade, the number of Internet users rose 1,400% to almost

70 million, and within two years more than half the population of Africa, around 500 million, is expected to have a mobile phone), many young Africans are practically moving into the cybercafés on border cities like Dakar or Tétouan in the hope of developing a virtual relationship that will open the doors to a picture-perfect Europe, from which many of them will return disenchanted or forcibly repatriated. In the next issue of *Walk In*, we will examine the drama of clandestine emigration in more depth.

Thierno bemoaned the fact that these young adults do not look towards their own communities when forging their future. Instead of seek-

ing solutions gathering around the *l'arbre à palabres* as African societies have traditionally done, they get lost on the Web and break the generational chain. According to tradition, the *arbre à palabres* is the tree, often a baobab, under whose shadow settlements are built and the community sits down to discuss life in society.

Logically, we cannot blame young Africans for wanting to be connected with the world, and perhaps for this reason the opportunities that the web offers to break this generational rift should be seized upon. With Thierno, the Executive Director of the Olympafrica Foundation, which has opened social integration

O. V.

països del continent, hem proposat plantar un *arbre à palabres* virtual que afegeixi el valor de la tradicional presa de decisions comunitària a les xarxes socials virtuals de més ús dels joves africans. Es tracta d'una xarxa col·laborativa, de participació comunitària, una democràcia wiki basada en els valors de la governança local.

Ara que hem commemorat els 60 anys dels Drets Humans, els 20 del final de la Guerra Freda o l'any de la diluïda esperança Obama sense haver constatat grans progressos en la governabilitat del món global, es comença a qüestionar un model únic de democràcia i es torna a posar sobre la taula una necessària subsidiarietat (la

presa de decisions més pròxima als ciutadans) que respecti els valors culturals de les comunitats que l'exerceixen. En el *Walk In* que teniu a les mans volem fer un repàs de l'estat de les llibertats i els drets humans i observar el camí que ens queda per recórrer.

Possiblement la subsidiarietat menys explorada és la que ens permet la xarxa d'internet. La Declaració Universal dels Drets Humans Emergents, adoptada als Fòrums Universals de les Cultures de Barcelona 2004 i Monterrey 2007, actualitza la del 1948 i reconeix el valor del coneixement, el principi de la inclusió social i el dret a la democràcia participativa com a eines

per al desenvolupament d'una societat plena, més pacífica, equitativa i justa. S'intueix, doncs, la progressió cap a un món wiki. La paradoxa és que fins i tot l'exèrcit nord-americà va llançar l'estiu passat un procés de col·laboració wiki, en obert i per a tota la tropa, durant 90 dies, per revisar set dels seus manuals estratègics. La participació no va ser gaire alta, però posa de manifest que l'experiència i el coneixement del terreny, les bones pràctiques, els valors de la cultura local, en qualsevol camp, són el full de ruta més fiable per a una bona governança. La xarxa ens dona l'oportunitat de fer-ho. ■

Imma Tubella | Rectora de la UOC

países del continente, hemos propuesto plantar un *arbre à palabres* virtual que añada el valor de la tradicional toma de decisiones comunitaria a las redes sociales de más uso entre los jóvenes africanos. Se trata de una red colaborativa, de participación comunitaria, una democracia wiki basada en los valores de la gobernanza local.

Ahora que hemos conmemorado los 60 años de los Derechos Humanos, los 20 del final de la Guerra Fría o el año de la diluida esperanza Obama, sin haber constatado grandes progresos en la gobernabilidad del mundo global, se empieza a cuestionar un modelo único de democracia y se vuelve a poner sobre la mesa una

necesaria subsidiariedad (la toma de decisiones más próxima a los ciudadanos) que respete los valores culturales de las comunidades que la ejercen. En el *Walk In* que tenéis en las manos queremos dar un repaso al estado de las libertades y los derechos humanos.

Posiblemente la subsidiariedad menos explorada es la que nos permite la red de internet. La Declaración Universal de los Derechos Humanos Emergentes, adoptada en los Fòrums Universals de las Culturas de Barcelona 2004 y Monterrey 2007, actualiza la del 1948 y reconoce el conocimiento, la inclusión social y la democracia participativa como herramientas

para el desarrollo de una sociedad plena, más pacífica, equitativa y justa. Se intuye, pues, la progresión hacia un mundo wiki. La paradoja es que incluso el ejército norteamericano lanzó el verano pasado un proceso de colaboración wiki, en abierto y para toda la tropa, para revisar siete de sus manuales estratégicos. La participación no fue muy elevada, pero pone de manifiesto que la experiencia y el conocimiento del terreno, las buenas prácticas, los valores de la cultura local, en cualquier campo, son la hoja de ruta más fiable para una buena gobernanza. La red nos proporciona la oportunidad de hacerlo. ■

Imma Tubella | Rectora de la UOC

centres through sports and Olympic values in 47 countries around the continent, we have set out to plant a virtual *arbre à palabres* which adds value to the traditional community decision-making on the virtual social networks more widely used by young Africans. It is a collaborative network for community participation, a democratic wiki based on the values of local governance.

We have commemorated 60 years of human rights, 20 years since the end of the Cold War and one year of a diluted hope called Obama without having witnessed major progress in the governability of the global world. As a result, the existence of a single model of democracy

is beginning to be questioned, and the much-needed subsidiarity (decision-making as close to citizens as possible) is once again coming to the fore, a subsidiarity that respects the cultural values of the communities exercising it. In the *Walk In* you are holding now, we have striven to survey the status of the freedoms and human rights.

Perhaps the least-explored kind of subsidiarity is the kind made possible by the Internet. The Universal Declaration of Emerging Human Rights, adopted at the Universal Forum of Cultures Barcelona 2004 and Monterey 2007, updates the 1948 version and recognises the

value of knowledge, the principle of social inclusion and the right to participatory democracy as tools for developing a full, more peaceful, equitable and fair society. This hints at progress towards a wiki world. The paradox is that last summer even the US army launched a 90-day open wiki cooperation project encouraging all the troops to revise seven of its strategic manuals. Participation was not very high, but it shows that in any field on-the-ground experience and knowledge, best practices and the values of local culture are the most reliable roadmap for good governance. And the Web makes this possible. ■

Imma Tubella | President of the UOC